

בגלל התמונות האלה, שצולמו על ידי צלם העולם הזה

במלון הנשיא, נעלמה יונה סופר לפתע מירושלים — ומענה:

תה האיש שלצידה בקול מבוייש מאוד: "אבל את לא מפחדת?"

"אני?" פרצה יונה בצחוק רועש, "אל תדאג לי, אם אני אקבל את התפקיד המגיע לי, הכל יהיה בסדר גמור."

המזלגות השמיעו רעש רב, איבדתי את תחילתו של אחד המשפטים שלה וקלטתי בקושי רב את סופו: "אתה לא יודע מה אתה מדבר. אתה יודע שהיא מנהלת שם בבית את כל העניינים. איזה מציאה שהיא מצא לו. שמעתי בכלל שהיא זרקה אותו מן הבית."

התיירים שישבו סביבה ולא ידעו מי היא זרקו אליה מפעם לפעם עין חשדנית. "למה היא כל כך צועקת?" שאלה אשה אחת את בעלה באנגלית.

בינתיים גמרה יונה סופר את הבשר, והתחילה לגמוע מכוס קפה, כלוה בעוגת

האיש ניסה להביע איזה מחאה חלושה, אבל יונה סופר השתיקה אותו באדיבות. בינתיים הביא המלצר את הכבד הקצוץ, ושני האנשים הגישו בעדינות רבה, בקצב אחיד, מזלג מלא כבד אל פיהם.

"במשטרה מכירים אותי מצויין," הדגישה יונה סופר בפה מלא, "יש לי קשרים. זה בסדר. אני לא צריכה להיות יפה בשביל זה." היא ניגבה את פיה.

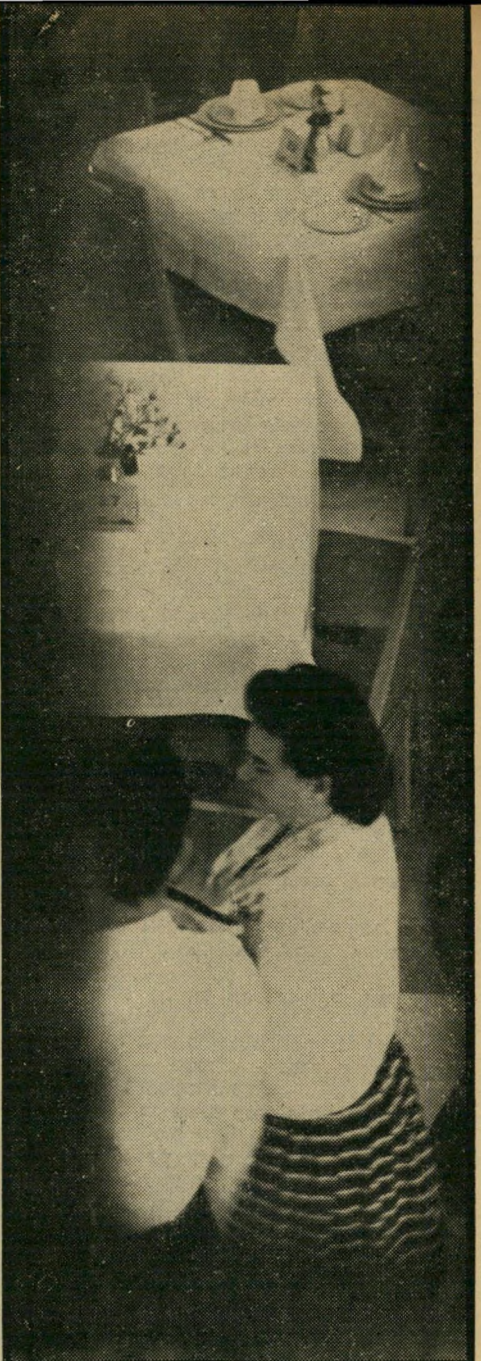
"אם אורי אבנרי ימכור את כל הבגדים שלו, לא יהיה לו די כסף כדי לשלם את כל הנוק שהוא גרם לי. אתה יודע שבכלל מגרשים אותו מהכנסת? אני פניתי לשר המשפטים."

הכבד הקצוץ נגמר. האיש בלע את ה"מזלג האחרון ונשאר מולה בפה פעור. היא חיכה אליו חיוך ניצחון, הקישה בצלחת וקראה בקול רם מאוד, שהקפיץ ממקומם את התיירים בשולחנות הסמוכים: "מלצרים!

סופר מחדרה, ירדה למטה, פגשה בגבר אלמוני. היא צעדה לחדר האוכל בצעדים בטוחים וישירים, התיישבה איתו ליד אחד הישולחנות. איש המיסתורין שליחה אותה, נראה בלתי סנסציוני בהחלט. ואכן היה כזה: הוא מתאכסן באותו מלון, הוא רחובותי, רחובותי כמנהל-חשבונות. רק בסוף נודע לי איך פגשה אותו. השניים חייכו זה לזה, והחלו מעיינים בתפריט.

את יונה סופר הספיקו כבר לתאר כי פאס-פאסאל במהורה מתבגרת, יפהפיה שערט הטורפת חצי-תריסר אויבים לארוחת בוקר.

נכון שהיא סוערת, ונכון שהיא אוכלת הרבה בארוחתה, אבל במראה שלה היא נראית כאשה רגילה לגמרי, שמנומת, בגיל המעבר, לבושה בחצאית רחבה, עם קפלים, ובחולצה פרחונית, המכוסה בחלקה בסוודר. השניים הזמינו אצל המלצר כבד קצוץ,

לחדר האוכל של המלון הירושלמי מופיעה עוז' יונה סופר לארוחת-בוקר של שבת.

יונה סופר של יום הראשון האחרון הייתה שונה מאוד מיונה סופר של השבוע שעבר. קודם היתה רעננה, צוחקת, מאופרת היטב; ביום הראשון הופיעה בבית-המשפט חיוורת, ראשה עטוף במיטפת שחורה, ריחל כולה אומרת צינעה דואבת.

מה קרה בסוף-השבוע, ששינה אותה לי גמרי? "אנשי העולם הזה סובבו אותי... התקיפו אותי... הכריחו אותי... סיפרה לשופטים.

מה, בעצם, קרה? עיך כך מדויק את כתבת "העיתים הזה" שיהיה תבור:

נסעתי בשבת לירושלים, לברר איך מרי גישה גיבורת היום. עוד לפני שהגעתי לי מלון ידעתי שיונה סופר שמורה ומוגנת כמו נשק סודי. כל בקשה לשוחח איתה טלפונית, או לפגוש אותה, מועברת למש"טרה, ובדקת עליידי בלשים וקצינים, ונע' נית אוטומטית בסירוב.

חסכת טירחה לכל המנגנון הממלכתי, ריניגשתי ישר למלון הנשיא. גיליתי שהיא מתאכסת בחדר מספר 411. ביררתי שחדר מספר 405 הוא בדיוק מול חדרה של ה"גיבורה". ביקשתי להתאכסן בו. עם השפל השורר בענף התיירות, יכול כל אורח להזמין כל חדר שהוא רוצה.

נערי-שרות אדיב הראה לי את חדרה, רמז בחיוך שיש לי מזל להתגורר ליד יונה סופר. "שמעת עליה? זאת ממשטת מלחין" הסתנרתי בחזרה. במשך שלוש שעות לא שמעתי דבר. הדלת ממול נשארה סגורה. ה"חדרנית" סיפרה לי: "אף אחד לא לבקר את הגברת סופר. כבר שלושה שבועות היא כאן, ועוד לא ביקרו אצלה. רק ביום המישי היה ביקור של האמא שלה. היא אשה זקנה, בת שישים. היתה קצת, ואחר כך הלכה."

כיום מתקפלים אותי!"

תום שלוש שעות של ציפיה, בי שעה אחת ורבע כזהררים, יצאה הגברת

רצו להרעיל אותי!

שוקולדה. "דבר אחד מצער אותי," היא ציינה בין גמיעה לגמיעה, "זה שרומק מת. הוא היה מספר את הכל. כי הוא עמד לי ספר את הכל." חיוך של ניצחון. צחוק עצבני. "אתה יודע שגם שטרית פרש בגלל זה?"

בה צלחת גדולה של תפוחים. "ומה אתה חושב, שזה הכל? אתה טועה. אתה לא יודע שיש עכשיו שופט אחד, נגיסה גדולה. חצי תפוח נעלם בתוך השיניים, "שעושה את עצמו חולה, ולא ישן טוב בלילות."

"ומהרב הזה, אתה חושב שלא קיבלתי ממנו מכתב? קיבלתי, ועוד איך קיבלתי." חצי תפוח השני נעלם.

הארוחה נסתיימה. יונה סופר קמה מקומה, יישרה בנשיות רבה את החצאית שלה. הגבר ליחה אותה בזהירות לחדרה. "הוא גר בחדר 311," סיפרה לי לאחר מכן אחת החדרניות. "הוא פשוט כל פעם איכלת עם מישהו מחדר אחר. ולכולם היא

מלצרית! אני קוראת לך! את לא שומעת?" המלצר הביא מרק עם שקדים, ויונה סופר נגעה קלות ביד של בן-שיחה, הניעה בשתי הכתפיים שלה בתנועות נשיות מאוד, הקרייבה את פיה אל אוזנו ולחשה לו בקול רם, שנשמע מקצה האולם עד קצהו: "אתה יודע שגם שר-המשפטים הוא — — — אני ביקשתי ממנו שיורידו מאורי את החסינות כדי שאתבע אותו לדין."

היא פרצה בצחוק סוער, האיש הסתכל מסביבו בפה, וחייך בעקבותיה. "מלצר! מלח! אין מלח במרק!" היא קראה בקול רם, והמשיכה באותו קול: "תתאר לך, אוי ואבוי לו למלחי. כמה שהוא מלוכלך, אם העולם הזה צריך להגן עליו."

שופט לא ישן בלילות

שהמרק נגמר ויונה סופר ניגשה לבשר הצלויים-אפונה-ואורז, שאל אוי

הניזו את התפריט הצידה והתחילו לשוחח. למען האמת, היא התחילה לשוחח. הוא רק עזר לה בקריאות התפעלות כמו: "מה את סחה! מה? באמת?" או: "לא, את לא אומרת!" "אתה יודע שכולם מתקפלים אותי," פתחה יונה סופר בחיוך קולני, וחשפה נגדו שיניים גדולות ובהירות, "מה אני יכולה לעשות שלעור-דין שרף יש פה מלוכלך." כאן בא צחוק קולני של המשוחחת, וצחוק קצת נבוך, פחות קולני של השומע.

שר המשפטים — — —

משוחחת הרימה את ראשה, הבלתי-נסה צוואר ארוך, ליכסנה את עיניה ורי המשיכה: "אתה יודע שלמשטרה עוד לא היה עד כל כך טוב כמוני." "נכון מאוד," ענה לה האיש, והיא חיכה אליו חיוך מפתה והמשיכה: "תראה, אין לי פנים יפות כדי להשפיע על השופטים. יש נשים יותר יפות ממני."

במשך כל זמן הארוחה היתה יונה סופר רגועה לגמרי, ורק לאחר מכן, כאשר מסר לה אחד מעובדי המלון על נוכחות צוות העולם הזה, בערה בה חמתה והיא החליטה לעזוב את ירושלים.

משוחחת גיבורת היום בקול רם ושוטף על מה שמחרש מסביב הוא אורח מיקרי בבית-המלון.

בזמן הארוחה